

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)

စိုင်းတို့မောသို့အလွမ်းပြေ

(ဒုတိယအကြိမ်)

စိုင်းရေ ...

စိုင်း ရှိမနေတဲ့

စိုင်းတို့ ရဲ့ မောမြေကို

အလွမ်းပြေတစ်ခေါက်

မမဦး ... ရောက်ရပြန်ပေါ့ကွယ် ...

အခန်း (၂)

‘တောင်ကြီးမြို့’သည် ဟိုယခင်နှစ်များ ဆီကလို
ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်းမရှိတော့၊ ကလေးများ သော မိခင်တစ်ယောက်နှု
ယ် အမောတကော ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေ ပေသည်။

အင်အားကြီးသော မှောင်ခိုပစ္စည်း ဖြန့်ဝေမှုက တောင်ကြီးမြို့၏ ဆီ
တံငြိမ်ခြင်းကို ဝါးမျှပစ် လိုက်သည်။ ။ တောင်ပေါ်သားတို့ ၏ အေးငြိမ်း
သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လှန့်နှိုးလိုက်သည်။ ။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်င
န်းများကို ထားရစ်ခဲ့ကာ၊ ငွေရလွယ်သော မှောင်ခိုလုပ်ငန်းများ နောက်
သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်သွားကြခြင်းဖြင့် တောင်ပေါ် သားတို့ ၏ အလှအ

သရေကို နှိပ်နှိပ်စေခဲ့ပြီ။

"စိုင်း မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဦးရီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ရပ်ပစ် လိုက်ပါပြီ မခိုင်ဦး"

"ဟုတ်တာပေါ့ သူ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီးမှ ခုလို ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတော့ ဦးရီးအနေနဲ့ လည်း ဘယ်ဆက်ပြီး လုပ်ချင်ပါတော့မလဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခိုင်ဦးအနေနဲ့ စိုင်းရဲ့ ဘဝကို ဦးဆောင်ပဲ့ပြင်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်တော့ ဦးရီး တို့ အနေနဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် တူမကြီး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရီး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း စိုင်းရဲ့ ဘဝကို ကျွန်မဘဝထက် ပိုပြီး အမွန်တမြတ် ထားခဲ့မိလို့ သူ့အတွက်ပဲ အစဉ်တစိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ စေတနာကို သူသိသွားခဲ့တယ်၊ သူလက်ခံသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ အကြီးမားဆုံး အောင်မြင်မှုပါပဲရှင် ..."

‘ဦးရီး ခွန်မိုင်း’က စကားပြန်မပြောတော့။ ‘ခိုင်နွေဦး’ကို လေးစားစွာကြည့်ရင်း ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည် ။ ခိုင်နွေဦးသည် ဦးရီးနားမှ ထ၍ ပြတင်းဝတွင် ရပ်မိသည် ။ စိန့်အဲန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် ထင်းရှူးပင်များကြားတွင် မှိုင်းညို့မှုန်ရီနေပေသည် ။ အနောက်ဘက်ဆီတွင် ပြွတ်သိပ်သော နေအိမ်အဆောက်အဦများက အနိမ့်အမြင့် အဆင့်ဆင့်၊ အထပ်ထပ်ကျပ်ညပ်နေကြ သည် ။ တောင်ကြီးမြို့မှ လွန်သော် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်ဆီ၌ ပတ်ရံနေသော တောင်တန်းညို့ညို့ ကြီးများက ထည်းထည်း မတ်မတ်ရှိကြသည် ။

"အဲဒီတောင်တန်းတွေရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်မှာ တခြားကမ္ဘာသစ်တစ်ခုရှိနေမယ်ဆိုရင်လေ... စိုင်းတို့ ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ။ လက်ရှိပတ်ဝန်း"

ကျင်ကို စိုင်းတို့ စိတ်နာတယ်။ သူတို့ နဲ့ ဝေးရာကို ပြေးချင်တယ်။ စိုင်း
နားမှာ မမဦးရှိနေမယ်ဆိုရင် စိုင်းအတွက် အရာအားလုံးဟာ လှပနေပြီ၊
ပြီးပြည့်စုံနေ ပါပြီ ... မမဦးရယ်"

ပြန်လည်၍ ကြားယောင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုပင် စိုင်းအနားမှာ
ရှိနေသလိုပါပင်။ စိုင်း၏ အသံလေးများက ခိုင်နွေဦး၏ နှလုံးသားကိုပဲ့
တင်ထပ်၍ ရိုက်ခတ်စေခဲ့ ပါပြီ။

"ဪ ... စိုင်း ... မောင်လေးရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်"

ဝေးကွာ ခွဲခွာရလေပြီဆိုလေမှ မောင်လေးစိုင်း၏ မေတ္တာတရား န
က်ရှိုင်းမှုကိုပီပြင်စွာ နားလည်လာရသည် ။

စိုင်းရှိနေရာ ဤ‘မောမြေ’သို့ ပထမတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က ပျော်
ရွှင်ကြည်မွေ့ရပုံလေးများ ၊ မောင်လေးစိုင်း၏ တက်ကြွသော လှုပ်ရှားမှု
လေးများ ၊ ဆန်းသစ်သော ဒေသများ ဆီသို့ လည်ပတ်ကြစဉ်က စိုင်း၏
အရွှင်၊ အသော၊ အရယ်၊ အမောလေးများ နှင့် ဂရုတစိုက် ဖေးမကူညီမှု
လေး များ စွာတို့ သည် ...

ခိုင်နွေဦး၏ အမြင်အာရုံတွင် ပြန်လည် ရှင်သန် လှုပ်ရှားလာနေသ
ည် ယခုပင် စိုင်းကိုမြင်နေရ သည် သို့၊ ယခုပင် စိုင်း၏ အသံကိုကြားနေ
ရသည် သို့ နီးကပ်စွာရှိနေရလေ၊ ခိုင်နွေဦး၏ ရင်မှာ လှိုက်လှဲနာကျင်ရ
လေပါ။

"မနက်ဖြန်လေယာဉ်နဲ့ ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မမြန်လွန်ဘူးလား မ
ခိုင်ဦးရယ်.. စိုင်းကို အလွမ်းပြေဖြစ်ဖြစ် ဒီမောမြေမှာ ခပ်ကြာကြာလေး
နေသွားပါဦးလားကွယ် "

"ကျွန်မ

ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေ

ပြီးဆုံးခဲ့ပြီပဲ၊

သူ့အတွက်အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီမံနိုင် ခဲ့ကြပြီပဲ ဦးရီးရယ်၊ ကျွန်မပြန်မယ်ဆိုလည်း ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်က ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်ရင်တော့ မောမြေကို တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ရဦးမှာ ပါရှင်..."

"ဟူမကြီး မြန်မြန် ပြန်ရောက်ဖို့ ကို ဦးရီးတို့ အားလုံးက ဆန္ဒရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်...စိုင်းကို အလွမ်းပြေအဖြစ်နဲ့ မောမြေမှာ နေရင်း သူ့ကိုမျှော်နေရရင် အလွမ်း ဝေဒနာလေးများ သက်သာမလားလို့ တွေးမိလို့ ကျွန်မ ဒီမောရှမ်းမြေမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ"

"ဒါနဲ့ ခတ္တာမြိုင်က ကိစ္စတွေရော ရှင်းကုန်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့...ခုတော့ အားလုံး ငြိမ်သက်ကုန်ပါပြီ။ တစ်ချိန်က လောဘတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ ကလဲ့စားတွေ၊ အာဃာတတရားတွေကြောင့် ခတ္တာမြိုင်ဟာ အမြဲပဲ ဆူဝေလောင်မြိုက်နေခဲ့တယ်။ ရုန်းကန်တွန်းတိုက်နေခဲ့ရတယ်။ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကရုဏာတွေ၊ စေတနာတွေဆိုတဲ့ အေးငြိမ်းသော တုံ့လှယ်ခြင်းများ ဟာ ခတ္တာမြိုင်မှာ မှေးမှိန်ကွယ်လျှိုးနေခဲ့တယ်။ အင်း...ခုတော့လည်း အရာ အားလုံးဟာ ချုပ်ငြိမ်းပြီးဆုံးခဲ့ပြီ မို့ ...ခတ္တာမြိုင်ရဲ့ နိဂုံးဟာ ငြိမ်သက်ခြင်းပါ ဦးရီး... ဒါပေမဲ့"

"စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...ဒါပေမဲ့ ခတ္တာမြိုင်ရဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ ဓမ္မတေးရိပ်အောက်က ငြိမ်သက်ခြင်း မျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ တစပြင်ရဲ့ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းလို ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးပါ ဦးရီးခွန်မိုင်းရယ်"

"ဒီကပြန်ရင် ခတ္တမြိုင်ကိုပဲ ပြန်မယ်လား"

"သွေး...သံယောဇဉ်တွေ ကျန်ရှိနေသေးလို့ ခတ္တာမြိုင်ကိုတော့ ပြန်ရ ပါဦးမယ် ...ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အခြေတကျနေမှာ ကတော့ စိုင်းနေသွားတဲ့ စိုင်းရဲ့ မောမြေမှာ ပါ ဦးရီး "

"အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်ရင် ပြန်ခဲ့ပါ။ ဦးရီးခွန်မိုင်းတို့ ကို ခိုင်ဦးရဲ့ အပြန်လမ်းကို ဝမ်းပမ်း တသာ ကြိုကြမှာ ပါ"

"ဦးရီးတို့ ရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ အတွင်းမနော တွေကိုသိလို့ ယုံကြည်လို့ လည်း ...ဒီမောမြေကို ပြန်လာဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ရှင့်၊ ပြီးတော့ အဓိကကျတဲ့ အချက်တစ်ခုလည်း ရှိပါ သေးတယ်"

"ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် သိချင်ပါတယ် တူမကြီး"

"သူ့ကို မောင်လေးစိုင်းကို သိပ်ပြီးချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အနေနဲ့ ဒီမောမြေမှာ အလွမ်းပြနေရစ်တော့မယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပါရှင်"

အခန်း (၃)

"မောမြေမှာ နေမယ်" ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ပြီးသော်လည်း မပြီးပြတ်သေးသော ကိစ္စများကြောင့် ခိုင်ဇွန်ဦး ရန်ကုန်သို့ပြန်ဆင်း လာခဲ့ရပြန်သည် ။

တိမ်ဆိုင်တိမ်ထွေးများကို တွန်းတိုက်ဖယ်ခွာ၍ လေယာဉ်သည် သူ့ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ပျံသန်းနေပါ၏။ လေယာဉ်၏ မှန်ပြတင်းများ ဆီသို့ မြူငွေ့တိမ်မှိုင်းများ ၏ ရိတ်ခတ်မှုကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မှုန်ဝါးလိုက်၊ ပီပြင်လိုက်ဖြင့် မြင်ရသည်။ ။

ငယ်စဉ်က စိတ်ကူးယဉ်၍ တိမ်တိုက်များကို ကြည့်ပြီး မင်းသားရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ စုန်းမကြီးဟူ၍ ပုံပြင်များကို ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်သရုပ်ဖော်၍ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ခိုင်နွေဦးမှာ ယခုအခါတွင် ...

ပြာမှိုင်းသော ကောင်းကင်ပြင်အောက်တွင် မြင်နိုင်သည် ၏ ဟိုမှာ ဘက်အထိ၊ တစ်ပြန့်ကြီး ခင်းနေသော တိမ်လွင်ပြင်များ အလယ်မှ ...။

ရန်ကုန်မြို့ ဝင်ဒါမီယာရှိ ‘ခတ္တာမြိုင်စံအိမ်’ကြီးဆီမှ မင်္ဂလာသတင်းများ ၊ ဂုဏ်ပကာသန ချင်း ယှဉ်သော ခင်မင်ကူးယှက်ဆက်ဆံမှုများ ၊ ယင်းသည် တို့ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော နောက် ကွယ်ဆီမှ ...

ထိမ်ချန်ကွယ်ဝှက်ခြင်းများ ၊ ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိမှုများ ၊ တီးတိုးရှိုက်သံများ စသော ခတ္တာမြိုင်အိမ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုသရုပ်သဏ္ဌာန်များ နှင့် အတူ။

မုံရွာမြို့၏ အထက်နားရှိ ‘ချင်းတွင်းမြစ်’ကမ်းခြေတွင် မေးတင်နေသော ဇာတိမြေ ‘ကနီ မြို့’လေးဆီမှ ...‘ချစ်မေမေ’၏ နှလုံးသားရေးရာ လှုပ်ရှားခဲ့ရမှုများ ။

စသော...နောင်းအတိတ်ဆီမှ ဖြစ်ရပ်များ စွာတို့ သည် တိမ်ကန္တာရတွင် စင်တင်ကပြနေသည် သို့ပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ခိုင်နွေဦး၏ စိတ်အစဉ်တွင် ပြန်လည်၍ မြင် ယောင်လာခဲ့ရသည်။ ။

ယင်းတို့ အားလုံးတွင် အပေါ်ထင် အပီပြင်ဆုံး လှုပ်ရှားလေသူက ...‘

စိုင်း’

"မောင်လေး...စိုင်း"

မောင်လေးစိုင်းနှင့် နီးကပ်ခွင့်ရအောင်
ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းခဲ့ရခြင်းများ ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ခက်ခဲပင်ပန်းသော
လှုပ်ရှားမှုအပိုင်းများကို ရင်လုပ်ခုန်စွာ တွေးမိလာ သည် ။

အထူးသဖြင့် ခိုင်နွေဦးကို လုပ်ကြံခံရသည့် ပြဿနာအရောက်၌ ဆ
က်၍ မတွေးရဲလောက် အောင်ပင် ချောက်ချားလာမိသည် ။ ယင်းသည်
နောက်ကွယ်မှ ခတ္တာမြိုင်၏ အခက်အခဲများ ၊ မိမိ၏ ရုန်းကန်ရမှုများကို
ခိုင်နွေဦးတွေးလေ ရင်ခုန်ရလေပါ...

ယင်းဇာတ်လမ်းများကို ခိုင်နွေဦးအနေနှင့် မိမိဘာသာ တည်ဆောက်
ကယူသည် ဟု ဆိုလျှင် လည်း ရပါသည် ။

မိမိကိုယ်တိုင် ခတ္တာမြိုင်၏ ခံစားမှုပေါင်းစုံကို မျှဝေခံစားလိုစိတ်နှင့်
တမင်ရအောင် ဝင်ခဲ့မိသည့် အဖြစ် နီးစပ်အောင် ကြံစည်ခဲ့သည် များ
သာပါ။

သည် သို့ ခတ္တာမြိုင်ကို ချဉ်းကပ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းများကို ပြန်လ
ည်၍ စရစတမ်းဆို ပါလျှင် ‘ကနီမြို့’ရှိ ခိုင်နွေဦး၏ ချစ်မေမေ ‘ဒေါ်နုမေ’
၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းကို အပိုင်း ၁ အနေ နှင့် အခြေခံရပါလိမ့်မည်။

နေရောင်အောက်မှ လေယာဉ်သည် လူးလွန်လာသည် ။ တိမ်တို့ ၏
မှိုင်းတိုက်ခြင်းကို ခံရပြန်ရာမှ တစ်ဖန် ကြည်လင်သာယာလာပြန်သ
ည် ။

"ဪ...လူ့ ဘဝလမ်းဆိုသည် မှာ လည်း ...

လေယာဉ်ပြေးလမ်းနယ်...

မှေးမှိန်လိုက်၊ လင်းလက်လိုက်

တည်ငြိမ်လိုက်၊ လူးလွန့်လိုက်

ချောမွေ့လိုက်၊ တိမ်းစောင်းလိုက်နှင့် ပါတကား...။

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

‘ချင်းတွင်း’ရေသည် နွေတွင် အနားယူနေသည် သို့ပင် လှုပ်ရှားခြင်း သိပ်မရှိလှ၊ တိုးတက် ပြည့်မောက်ခြင်းမရှိ၊ လျှောကျဆုတ်ယုတ်ခြင်းသာ ရှိပါ၍ ‘အညာကြီးဆန်’ သဘောကြီးများ အဖို့ သောင်တင်မည်စိုး၍ အ ထူးဂရုစိုက်မောင်းနှင်ကြရသည်။ ။

အမှန်က ကနီနှင့် မုံရွာမှာ မဝေးကွာလှ၊ အစုန်ခရီးဆိုလျှင် နေ့ဝက်မျှ သာ သွားရသော်လည်း အဆန်ခရီးမို့ တစ်နေ့ကုန် မောင်းနှင်ရသည်။ ။ ထိုနေ့က သဘောစက်မှုမမှန် ဖောက်ပြန် တုန်ဆွဲနေ သည်။ ။

"ဒီအတိုင်းဆို ကနီမှာ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်"

"ကနီရောက်မှ ညအိပ်ရရင် တော်လှပေါ့"

သဘောစီး ခရီးသည် တို့ ၏ ထင်ကြေးပေးသော ဝေဖန်သံများကြောင့် မနုမေသည် သဘော ၏ ဦးပိုင်းဆီသို့သွားပြီး အောက်ဘက်သို့ လှမ်းငုံ့ကြည့်မိသည်။ ။ လူကြီးများ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ညည်း တွားနေသော်လည်း မနုမေကမူ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ပျော်နေမိသည်။ ။ တောင်တန်းများ၊ တံငါလှေများ၊ သစ်ပင်အုပ်လေးများ ခြံရံလျက် ရေပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေရမည့် အဖြစ်ကို အလိုလိုနေရင်း ကြည့်နူးနေမိသည်။ ။

"ပျက်စမ်းပါစေ...ဟောဒီနေရာမှာ ရပ်နေစမ်းပါစေ"

ယင်းအတွေးများ ဖြင့် ကြာမြင့်စွာ ငေးနေမိဆဲတွင် နီးကပ်လွန်းသောနေရာမှ ...

"သင်္ဘော ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူးနော်"

"ဟင်"

လူရွယ်တစ်ယောက် သူနှင့် သက်တူရွယ်မျှလောက် စပို့ရှပ်နှင့် သက္ကလတ် ဘောင်းဘီနှင့် ချော ချောလှလှ ခန့်ခန့် ညားညား...ပြုံးလို့ ရယ်လို့ ...

ထိုခဏ၌ မနုမေ၏ ရင်ထဲ၌ သင်္ဘောကြီး၏ အင်ဂျင်စက်ကြီးဝင်နှိုးလိုက်သလို တုန်ခါမြည် ဟီးသွားရသည် ။

"သင်္ဘောစက်ပျက်တာလား၊ ဟုတ်လား...ဟင်"

"ရှင် ... ကျုပ်...မ...မသိဘူး"

"ဪ...ဒီလမ်းကို ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်"

"အို ..."

သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲနှင့် သူ့နားမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိသည် ။ ကိုယ့်နေရာ ဖျာပေါ်သို့ ထိုင် မိပြီးသည် အထိ ရင်သာမက လက်ရော ခြေရော ကိုယ်ခန္ဓာပါ တုန်တုန် ရီရီဖြစ်နေသည် ။ မနုမေ၏ တစ်သက်တာတွင် သည် မျှတစ်ခါမျှ မလန့်မကြောက်ခဲ့ဖူး၊ ယခု ဘယ်လိုအဖြစ်ပါလိမ့် ။ ကိုယ့်နေရာအ ရောက်တွင် ခူးခေါင်းပေါ်မေးတင်ရင်း ဦးပိုင်းဆီသို့ အသာလေးလှည့်ပြီး ခိုးကြည့်မိသည် ။

"အမယ်လေး"

သူ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည် ကို လူသတ်သမား ကြည့်နေသည် ထက်ပင် လန့်သွားရသည်။ ။

"ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာလဲ"

အမေက အလန့်တကြားနှင့် မေးသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...လန့်လို့ ပါ"

သင်္ဘောစက်ကလည်း ငြိမ်ခန့် သိမ်ခန့် ခုန်ဆွနေ၍ အမေက ဘာမှ မပြောတော့ပါဘဲနှင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ သင်္ဘောခေါင်းတိုင်နှင့် အပြိုင် ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များ တတန်းကြီး မှုတ်ထုတ်နေသည်။ ။ အမေသည် သင်္ဘောစက်ပျက်မှုကို မကျေနပ်တိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဖိဖွာနေသည်။ ။

မနုမေက ဂနာမငြိမ်...ထိုင်သည့် ပုံစံကို အမျိုးမျိုးပြောင်းသည်။ ။

မလုံမလဲရှိလေတိုင်း ပုံစံပြင်ရသည်။ ။ ‘သူကြည့်နေသေးလား’သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလှသော်လည်း မကြည့်ရဲ၊ စိတ်ထဲကမူ သိချင် ကြည့်ချင်လှသည်။ ။ မနေနိုင်တော့၊ သင်္ဘော၏ လက်တန်း သံလုံးများ ဘက်သို့ ကပ်လိုက်ပြီး မသိမသာလေး ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူက မကြည့်တော့...ကမ်းခြေဘက်သို့ ငေးနေသော သူ့ကိုဘေးတိုက် အနေအထားနှင့် မြင်ရသည်။ ။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ခေတ်အမီဆုံးပုံစံနှင့် လူ အသားဖြူ၍ ချောလိုက်သေးသည်။ ။

"ကောလိပ်ကျောင်းသားနဲ့ တူတယ်၊ စမတ်ကျတယ်၊ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမှာ လဲ မသိဘူး"

မနုမေ၏ ရင်၌ အပျိုစင်ဘဝ၏ ပထမဆုံး လှုပ်ခတ်လာသော ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်အတွက် စိတ်နှိုးကြွချိန်ပါတကား။

"ကြည့်စမ်း...ခုမှ သတိရတယ်၊ သူက အကောင်းမေးရှာတာ ငါဖြေပုံက "ကျုပ်မသိဘူး" တဲ့ ။ အမယ်လေးနော် ရှက်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလို့ မပြောလိုက်မိပါလိမ့်၊ တောသူမ ရိုင်းလိုက်တာလို့ ထင်သွားမလားပဲ...အယ်..."

အတွေးများ နှင့် ငေးကြည့်နေဆဲ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်၍ တည့်တည့်တိုးရပြီ...၊ အကြည့်ကို လွဲလိုက်ဖို့ သတိမရ...၊ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေမိဆဲတွင် သူက ပြုံးပြသည် ။

သတိက သည် တော့မှ ရတော်မူသည် ။ အကြည့်ကို လွဲရသည် ၊ ပြန်ပြုံးပြဖို့ ဝေးလို့ ဘာမဟုတ် တာလေးနှင့် ရေထဲခုန်ချပစ်လိုက်ချင်သည် အထိ ရှက်စိတ်ကြောင့် စွန့်စားချင်လာသည် ။

ဪ...စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းအဟု နံက ကြီးမားလှပါတိ၊

ဆန့်ငင်လိုက် တဲ့ဆွဲလိုက်ဖြင့် ထိုနေ့ည မှောင်ရီဖျိုးဖျ အချိန်လောက်တွင် ‘ခလောက်’ သဘောသည် ကနီဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည် ။

မနုမေမှာ မျက်လုံးလေး ဝေ့ဝဲ၍ ရှာဖွေကြည့်မိသော်လည်း သူ့ကို မတွေ့ရတော့၊ သည် လိုနှင့် လူကြားမှ တိုးတိုက်၍ အထုပ်အပိုးဆွဲကာ အမေ၏ နောက်မှ ဆင်းလာခဲ့ရပါပြီတည်း။

ဤကိုလူချော မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည် သည် နောင်သောအခါတွင် မိမိ၏ ဘဝ၊ မိမိ၏ အသည်း နှလုံးများကို လှည့်မွှေစိုးပိုင်စေနိုင်သော အားများ ရှိလာမည့် သူဟူ၍ မတွေးမိခဲ့ပါချေ။ လမ်းကြို၍ ခဏဆုံလို့ ရင်ခုန်ရခြင်းလောက်သာ မှတ်ယူပြီး ကိုယ့်ဇာတိမြေ ကိုယ့်အိမ်ရာသို့ပြ

နိလဒ္ဒရပါဠိ တည်း။

အခန်း (၂)

"ဒီမြို့မှာ နေမှန်းသိလို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ"

"ရှင် ... အို..."

မနေ့က လူပါတကား...။

"သင်္ဘောပျက်လို့ ညက ဒီကန်မှာ အိပ်ရတယ်၊ ခုထိ ပြင်လို့ မပြီး
သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ... ဒီက... ကန် ကလား ဟင်"

"ရှင်..."

"အော်...ဒီမြို့ဇာတိလား၊ ဧည့်သည် လားလို့ "

"ဒီ...ဒီကပါ"

"ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ။ "မင်းကင်းကို သွားမလို့ ကျွန်တော့် ဦး
လေး ရန်ကုန်ပြောင်း မယ်ဆိုလို့ သွားဝိုင်းကူပေးမလို့ ပါ"

"အင်း...ဟုတ်ကဲ့၊ သွားမယ်နော်"

"အို...နေ...နေပါဦးဗျာ၊ မသိတာလေး မေးပါရစေဦး၊ တော်ကြာ က
နီသူတွေ မာနကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပြန်ပြောမိ
နေပါဦးမယ်၊ အဟဲ...ဟဲ "

သူက အသောလေးများ နှောပြီး မနုမေကို ဟန့်တားထားသည် ။ မနု

မေတို့ ရှိနေသည် က မြစ်ဆိပ် သဲချောင်းထိပ်မှာ အမေခိုင်းလိုက်သဖြင့် ‘ အဘအင်’၏ တံငါလှေမှ ငါးဝယ်၍ ပြန်လာချိန်တွင် ဖြစ်ပါ၏။ နေခြည် နုနု သဲဖြူလွလွ အောက်တွင် သနပ်ခါးကွက်ကျားနှင့် ငါးတွဲကြီးဆွဲလာခိုက်သူ နှင့် ဆုံရသဖြင့် ရှက်ကြောက်လိုက်သည် များ မပြောချင်တော့ပါ။

သူကဖြင့် မနေ့ကပုံစံ မဟုတ်ပါ။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှ ဆွယ်တာ လက်ပြတ် ပြာလွင်လွင်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး ပလေကတ်လုံချည် အဖြူကွက် နှင့် ဖြစ်ပါ၏။

"မြို့လေးက သိပ်သာယာတာပဲနော်၊ ဒီ အထက်ချင်းတွင်းဘက်ကို ကျွန်တော် ဒါ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးတာပါ"

မနုမေက မသိမသာလေး လှမ်းလာသလို သူကလည်း ဘေးမှ လိုက်၍ ကပ်ပါ လာသည် ။

"မနေ့က ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ဟင်"

"မုံရွာက"

"ဪ...ဟုတ်တာပေါ့၊ သင်္ဘောက မုံရွာကစ ထွက်လာတာပဲ၊ မုံရွာကို အလည်သွားတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ အဘဆီသွားတာ"

"ဪ...အလည်ပေါ့နော်"

" မဟုတ်ဘူး ၊ အမေကိစ္စရှိလို့ "

"ဘယ်အရပ်မှာ တဲ့ လဲ"

"ဆူးလေကုန်း"

"ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း ဆူးလေကုန်းမှာ ပဲ၊ သိမလားတော့ မ

သိဘူး... ဝတ်လုံတော်ရ 'ဦးဘကွန့်'ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဘကြီးပဲ၊ သူတို့ အိမ်မှာ နေပြီးမှ ဒီဘက် ခရီးဆက်လာတာ"

"ဪ"

မနုမေတို့ 'အဘစံ'၏ အိမ်နှင့် သုံးလေးအိမ်ကျော်မှ ဝတ်လုံတော်ရ 'ဦးဘကွန့်' ၏ အိမ်ကို လည်း သိသည်။ ။ ဦးဘကွန့်ကိုလည်း မြင်ဖူးပါသည်။ ။ အဘဦးစံနှင့် လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးကြောင်း မနုမေ မြင်သည်။ သိသည်။ ။ ယင်းအဖြစ်မှန်ကို မတင်ပြပုံ မပြောဆိုရဲ၊ လည်ချောင်းဝတွင် အသံက တစ်ဆို့နေသည်။ ။ ချောင်းဟန့်၍ အာရှင်းပစ် လိုက်ချင်သည်။ ။ ဤအသံကိုပင် မထွက်ရဲ။

"ကျွန်တော့်နာမည် တင်အောင်ခိုင် လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက် တုန်းပါ၊ ဘီအက်စ်စီ နောက်ဆုံးနှစ်ပါ"

"အင်း..."

မနုမေမှာ အထင်ကြီးခြင်းများ စွာဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်မိသည်။ ။ သူက ...ကိုတင် အောင်ခိုင်ကမူ မနုမေကိုသာ အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ကြည့်နေသူသာ၊ အကြည့်ချင်းဆုံသည့် ဒဏ်ကို မနုမေ မခံနိုင်၊ ချက်ချင်းလို ခေါင်းငုံ့ပစ်ရသည်။ ။

"နေတော့ ဘယ်အရပ်မှာ လဲ ဟင်"

"ဒီ အထက်နားလေးတင်ပါ"

"ကျွန်တော် လိုက်လည်ရမလား ဟင်"

"အာ...မလုပ်နဲ့ ...အမေဆူမှာ ပေါ့"

"ဪ...ဟော်...ဟော်...ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်ဒီက စောင့်နေမယ်"

လေ။ အဲဒီ ငါးတွေ သွားပို့ပြီး ပြန်လာပါလား။ စကားပြောရအောင်ဗျာ၊
သဘောက နေ့လယ်လောက်မှ ထွက်နိုင်မှာ တဲ့ ...၊ လာခဲ့မလားဟင် "

သူက ပြီးရွှင်ရယ်မောရင်း ပြောသည် ။

မနုမေ တွေဝေသွားမိသည် ။ ညက မအိပ်ပျော်မီအထိ သူ့အကြောင်း
တွေးနေမိဆဲ။ အိပ်မက် ထဲတွင် လည်း သူနှင့် ဆုံ၍
ပျော်ရွှင်ရကြောင်းများ မြင်မက်သည် ။ စင်းလိုက်သည့် အိပ်မက် ယခုတ
ကယ်ဖြစ်ပျက်နေပါပြီ... သို့သော်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ လို မဟုတ်၊ ကြ
ည်နူးသည် လား၊ ကြောက်လန့် သည် လား မဝေခွဲတတ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်
လှုပ်ခါနေသည် သာ သိရသည် ။ ဘာခံစားမှုမှန်း သရုပ်မခွဲ တတ်။

"ကျွန်တော် ဒီနေရာက စောင့်နေမယ်လေ ... ဘယ့်နှယ့်လဲ"

"ဟင့်အင်း...မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြန်မလာရဲဘူး"

"ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လို့ လား"

"အင်း...အို...မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်စောင့်နေမယ် ပြန်လာခဲ့ပါနော်"

"ဟို...ဘာ...ဘာပြောမှာ မို့လဲ"

"ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တဲ့ သဘောပါ"

"ပြောချင်တာရှိ ခုပြောပါ၊ ပြန်တော့ မလာရဲဘူးရှင်"

"ဪ...ပြောပုံလေးက ရိုးသားလိုက်တာဗျာ၊ ပြီးတော့ ကနီသူတွေ
ဟာ သိပ် လှတာပဲ"

မြေကြီးထဲသာခွဲ၍ ဝင်သွားချင်မိသည် ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ
၊ ဘာအတွက် မှန်းမသိ ပါဘဲနှင့် ရှက်လွန်းသည့် စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်

လုံး ရှိန်းမြပူနွေးလျက် ချွေးစေးများ ပြန်တက်လာ သည် ။

"ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှတ်ထားပါနော်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုရော မှတ်မိရဲ့ လား "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြောပါဦး ...ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ကို...ကိုတင်အောင်ခိုင် ဟုတ်တယ်နော်"

"အာ...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေ ဝင်ဒါမီယာ အောက်လမ်းမှာ ဝန်ကြီးရဲ့ အပါးတော်မြဲ 'ဦးလှိုင် ဒေါ်ခင်လေးတင့်'တို့ရဲ့ သားပါ။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝင်လည်ပါလားနော်၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်မှာ တည်းသလဲ ဟင်"

"ကျွန်မ...ကျွန်မ ရန်ကုန် မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်"

"ဟင်...တကယ်"

သူအံ့ဩသံကြားလေမှ နောင်တ တရားက အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည် ။ ရန်ကုန် မ ရောက်ဖူးကြောင်း ပြောလိုက်မိသည့် ပါးစပ်ကိုအပ်နှင့် ချုပ်ပစ်လိုက်ချင်မိသည် ။ ရှည်လိုက်သည့် လျှာ ... ရှက်စရာကြီး ဒုက္ခပါပဲ။

"ဒါနဲ့ ...နာမည်လေး ပြောစမ်းပါဦး"

"နု...နုမေ"

"ဪ...နုနုမေတဲ့ လား"

"ဟင်... မဟုတ်ဘူး ...နုမေပါ...မနုမေ"

"ဪ...ဪ မနုမေက တကယ်ရိုးသားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနု

မေကို မေ့မ သွားချင်ဘူး၊ တဒင်္ဂကြုံရင်း ကျွန်တော် အသားယူသွားတာ ချိုး မဟုတ်ရပါဘူး မနုမေ ...မနုမေကို ကျွန်တော် ထာဝရ ခင်မင်ဆက် သွယ်ချင်မိပါတယ်။ ဒီမြို့ကို စာထည့်ရင်ရမလား ဟင်...ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာလေး ပေးလိုက်ပါလား"

"လိပ်စာလည်း မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ အမေတို့ က ဆူကြမှာ ...နုမေ ကြောက်တယ် ရှင်"

"ဪ...မနုမေရယ်"

ခြေလှမ်းရန်ကိုလည်း မေ့လျော့နေမိသည် ။ ကိုတင်အောင်ခိုင်ဆိုသည့် မှာ စပါးကြီးမြွေများ လို ညှို့တတ်သူလေလား...မနုမေ တစ်ယောက်လမ်းပျောက်နေလေပြီ။ နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်သွားရ ကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ သတိမရတော့။

"ဟဲ့...နုမေ...အရီးမွေးက ကြာလှပြီ လိုက်သွားစမ်း ဆိုလို့ မို့ ကျုပ် လိုက်လာတာ... လာလေ "

ရွာဇော် ဒေါသက်စု လှမ်းခေါ်လေမှ သတိရသည် ။ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ခြေလှမ်းကွဲကြီး ဖြင့် ဒေါသက်စုနောက်မှ လျှောက်လိုက်လာမိသည် ။

"မနုမေ"

"ဟင်...ရှင်"

"မနုမေဆိုတဲ့ ကနီမြို့က မိန်းမချောလေးကို ကျွန်တော် အမြဲအမှတ် ရနေမိမှာ ပါ။ ထပ်ပြီး ဆုံနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါဦးမယ် ကဲ... သွားတော့နော်"

စကားသံဖြင့် မပြန်ကြားမိ။ သူမြင်လေသည် လား၊ မမြင်လေသည်

လား မသိ၊ ခေါင်းညိတ်၍ ပြမိသည်။ ။

သောင်ပြင်တစ်ဆုံးတွင် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံရှိသည်။ ။ နေ
ရေကျချိန် ရောက်လေ မြင့်မားလေပါ။ ကမ်းပါးထိပ်သို့ အရောက်တွင်
နောက်ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိ သည်။ ။

"အို...သူရပ်ကြည့်နေပါလား၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ"

အရွယ်ရောက်စ အမျိုးသမီးတို့ ၏ ဟင်းလင်းပွင့် နှလုံးသားဆီသို့
ကရုဏာတရား မေတ္တာ တရားတို့ စီးမျောလွယ်တတ်သည့် ဓမ္မတာအတို
င်း ထိုနေ့မှ စ၍ ကိုတင်အောင်ခိုင် မည်သောသူ အပေါ်တွင် မေတ္တာနှင့်
ကရုဏာတရားများ စွာ ကျရောက်မိပါသတည်း။

တော်ပါသေးသည် အိမ်ရောက်တော့လည်း အမေကမဆူ၊ အမေ့ကို
သာ ကူလုပ်ပေးနေသည် ၊ စိတ်က သူ့ဆီမှာ။ ။

"သင်္ဘောထွက်သွားပြီလား၊ သူ မနက်စာ ဘယ်မှာ စားပါလိမ့်၊ သူက
ငါ့ကို သိပ်လှတယ်တဲ့ ၊ ဟင်း...ဟင်း...ဒီကလည်း သူ့ကိုစွဲပြီး ကျန်ရစ်ပါ
သတဲ့ ရှင်"

ထမင်းစားပြီးသည် နှင့် ရေတွင်းဆင်း၍ ရေတန်းချိုးသည်။ ။ ပွဲထိုင်
သွားခါနီးလို မျက်နှာကို ပြင်သည်။ ။

"အင်္ကျီ လုံချည် အသစ်တွေဝတ်လို့ မဖြစ်ဘူး အမေတို့ သိလိမ့်မယ်"

ယင်းအတွေးများ ဖြင့် တစ်ပတ်နှမ်း နိုင်လွန်အင်္ကျီ ဝါဝါနှင့် တရုတ်ပွ
င့်ရိုက် ချည်လုံချည် ဝါဝါလေးကို ရွေးဝတ်ပြီး...

"အမေ သမီး...ဆရာမ ဒေါ်ငြိမ်းအိမ် ခဏသွားဦးမယ်နော်"

သွားနေကျ ကျောင်းဆရာမ အပျိုးကြီးအိမ်မို့ အမေက

စစ်ဆေးမေးမြန်းမရှိ လွှတ်လိုက် သည် ။

"သင်္ဘောများ ထွက်ပြီလား၊ မိပါဦးမလား"

ကမ်းဆိပ်သို့ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းကျဲများ ဖြင့် လျှောက်လာမိသည့် ကမ်းပါးယံ ထိပ်နား အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေစုံရပ်လိုက်မိသည် ။

"အို...ငါလိုက်သွားပြီး တွေ့လို့ တော်ပါ့မလား"

မပြတ်သားခြင်းသည် မနုမေ၏ ဘဝကို အရာရာ၌ အကျိုး မပေးခဲ့ပေ။

စိတ်က သွားချင်သည် ။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမို့ မျက်နှာသိက များ ပါဘိ ၊ တစ်ယောက်မတွေ့ တစ် ယောက်တွေ့သွားလျှင် အခက်၊ အဖွေနားသို့ ပြန်ကြားခဲ့လျှင် အဖြစ်ကလွယ်မည်မဟုတ်တော့။

"ဟယ်...ကုန်းဘောင်ဖြုတ်နေပြီ၊ သင်္ဘောထွက်တော့မယ်"

ယင်းအသိက မနုမေ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားများကို တွန်းထုတ် လွင့်စဉ်စေသည် ။

လျင်မြန်သော စံနှုန်းဖြင့် ကမ်းပါးယံထိပ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့မိသည် ။ အညာကြီး အဆန်ခရီးမို့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် လူသူများ စွာမရှိ၊ မနုမေမှာ သဲသောင်ပြင်အဆုံး... ချင်းတွင်းရေ၏ နယ်နမိတ်ဦး သို့ရောက်မှ အပြေးကိုရပ်သည် ။ သင်္ဘောအထက်ပိုင်း အောက်ပိုင်း နေရာအနှံ့ဆီသို့ အမောတကော လိုက်ကြည့်သည် မျက်လုံးဖြင့် ရှာမိ သည် ။ သူ့ကိုမမြင်ရ မတွေ့ရတော့။

"သွားပါပြီ"

ဟူသော အားလျှော့စိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိဆဲ၊ သင်္ဘောလှည့် လိုက်
လေမှ ၊ ဦး ဘက်ပိုင်းဆီမှ တစ်ခုခုလှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ် မှန်မှန်လေး
ကို မြင်မိသလိုရှိသည် နှင့် ကြည့်လိုက်မိလေမှ ...

"ဟယ်...ဟိုမှာ ...သူ...သူ လက်ပြနေပါလား"

မနုမေထက်အရင် သူကဦး၍ မြင်ဟန်တူသည် ။ သူ့ကို မြင်ဖြစ်ပါစေ
ရန် လက်ကို အားပါးတရ ပြနေရှာသည် ။

မကြံရွယ်ပါဘဲနှင့် လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်း၍ ပြလိုက်မိသည် ။
သင်္ဘောကွေ့ဝိုက် ကွယ်ပျောက် သွားသည် အထိ လက်ကို မြှောက်ထား
နေမိမှန်းမသိ။

"သွားပြီ...သူပြန်သွားပြီ"

ယင်းအသိကြောင့် တည့်မတ်စွာပင် မရပ်ချင်လောက်အောင် ခွေညှ
တ်ကျမတတ် အင်အား များ ဆုတ်လျော့သွားပြီ ထင်မိသည် ။

ကိုယ်တွင်းမှာ ရှိနေသော စိတ်အင်အားများ နှင့် အတူ နှလုံးသားများ
ပါ ရွေ့လျားသွားသော သင်္ဘောနှင့် အတူ ပါရှိသွားသည့် နှယ်ပါ...

"ဪ...ကိုတင်အောင်ခိုင်...ဆိုသူရယ်"

အပြန်လမ်းတွင် နွမ်းညှိုးသော စိတ်ကြောင့် ခြေလှမ်းများ နှေးကွေး
လာသည် ။

"ခဏလေးကြိုလိုက်ရပေမယ့်...နမေရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒီအဖြစ်ကို
အသက်နဲ့ အမျှ စွဲလမ်း တမ်းတနေမိမှာ ပါ ရင်ရယ်"

အခန်း (၃)

တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ...

ဘာမှ ထူးခြားမလာ၊ စာလေးတစောင်နှင့် လူရိပ်ယောင်လေးမျှကိုပင် မဖတ်ရ၊ မမြင်ရ။

မုံရွာသို့ ရောက်လေတိုင်း၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးဘကွန့်၏ အိမ်ဆီသို့ မသိမသာ လှည့်စောင်း၍ ကြည့်ရသည် မှာ လည်း အကြိမ်ပေါင်းရေတွက်၍ မရနိုင်တော့။

ယခုတစ်ခေါက် အဘစ် မှာ ကြား၍ မနုမေတို့ မိသားစု သုံးယောက်လုံး မုံရွာမြို့သို့ ရောက် လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

‘အဘစ်’သည် မနုမေ၏ မိခင် ဒေါ်မွှေး၏ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကိုလူပျိုကြီး...စောင် စက်များ ပိုင်ရှင်မို့ မုံရွာမြို့၏ အချမ်းသာဆုံးသူများစာရင်းတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်...

မနုမေတို့ မိသားစုကို သူနှင့်အတူ လာနေရန် အတန်တန်ခေါ်ရှာသည်။ ဒေါ်မွှေးက အစ်ကို ဖြစ်သူနှင့် နေလိုစိတ်ရှိသော်လည်း မနုမေ၏ ဖခင်က အတူနေသူ မိခင်အိုကြီး၏ သံယောဇဉ်ကြောင့် မုံရွာသို့ မပြောင်းလို၊ ကနီမှာ ပင် ခြံများ လယ်မြေများ ဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းအောင် ကြံဆောင်နေခဲ့ရာ သူ...

"အေး...ဒီတစ်ပတ် ငါ့နှမများကို မှာ ရတာကတော့ အကြောင်းရှိလို့

ဒီမှာ မယ်မွေး၊ နင့်သမီး လေးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စိတ်ကူးပလား"

"အို...ကိုရင်ကလဲ"

"ဟဲ့ သီးချိန်သီး ပွင့်ချိန်ပွင့်ရမယ်၊ ကလေးက သိပ်ရိုးတော့ မတော် သူနဲ့ တွေ့မှာ စိုးရတယ်။ လူကြီးက စီစဉ်တန် စီစဉ်ပေးရမှာ ပေါ့"

လူပျိုကြီးပါးစပ်က သီးချိန်သီး ဆိုလာသဖြင့် အမေတို့ အဖေတို့ က ပြုံးစေနှင့် ။

"ကဲ...ဆိုပါဦး၊ ကိုရင်က ဘယ်သူတွေ့ထားလို့ လဲ"

"ငါက မတွေ့ပါဘူး...ယောက်ျားလေးဘက်က လာပြီး ကမ်းလှမ်း တာ"

"ဘယ်ကတုံး"

"ဟိုဘက်က ငါ့မိတ်ဆွေ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘကွန်ရဲ့ တူလေး...ဘီ အက်စီ အောင်ပြီးပြီ၊ အတွင်းဝန်ကလေးလုပ်နေပြီ၊ တင်အောင်နိုင်တဲ့ "

"အာ..."

မနုမေ၏ နှုတ်မှ အသံများ ပွင့်ကျလာခဲ့သည် ။

"ကြည့်စမ်း...သူ...သူ...ငါ့ကို တောင်းရမ်းလာတယ်၊ အို...သူရယ်"

ဝမ်းသာခြင်းအဟု နံက နှလုံးသားကို မြောက်ကြွ ပင့်တင်စေခဲ့သည်

။

"အဘစ်...ကိုတင်အောင်ခိုင်...လား"

မနေနိုင်တော့ ရင်းနှီးပြီးသား ဘဘစ်ကို အရှက်မဲ့စွာပင် ထမေးမိသ ည့် ။

"အေး...အေး...တင်အောင်ခိုင် ဆိုထင်ပါရဲ့ ၊ နေပါဦး ညည်းက သိလို့ လား"

"သမီးနဲ့ သူနဲ့ သဘောပေါ်မှာ ဆုံဖူးတယ်"

"အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘကြီးကို တောင်းခိုင်းတာဖြစ်မှာပဲ၊ ကြည့်စမ်း မယ်မွေး၊ ညည်းသမီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိထားပေမယ့် သူက သိနှင့် နေပါရောလား ဟ"

အမေစပ်စုသော မေးခွန်းများကို ဖြေကြားနေရသည် လောက် စိတ်ညစ်ညူးရသည် များ ရှိမည် ပင်မထင်။

"ဦးဘကွန့်က နမေဟာ ငါရဲ့ အမွေရော၊ သူ့အဖေဘက်က သူ့အဘွားရဲ့ အမွေတွေပါ ရစရာရှိ တဲ့ အပြင်၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အမွေတွေစုပြီး ရမယ်။ လိမ္မာရေး ခြား ရှိတယ်ဆိုတာကို ရှေ့နေပီပီ မြင်တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်။ သူတူကလည်း ငါ့တူမကို တွေ့ပြီး ပူဆာပါလိမ့်မယ်... ဒါကြောင့် ဦးဘကွန့်က သိပ်ပြီး ဆော်ဩနေဖြစ်မှာပဲ"

"ကျုပ်သမီးလေး အတွင်းဝန်ကတော် ဖြစ်ရမှာ ကိုတော့ ဝမ်းသာလှပါပြီ ကိုရင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသူငယ်က သမီးကို အတည်ကြံတာမှ ဟုတ်ပါ့မလား"

"အယ်...လူကြီးတွေ စီစဉ်ကြမယ့်ကိစ္စပဲ၊ မယ်မွေးနဲ့ ပူစရာမရှိ ကြိဖန်ပူပြန်ရော"

"ဪ...ကိုရင်နယ်"

"အေး...ဦးဘကွန့် နမက ချေးမရွေးရာမှာ ပညာတတ် မဖြစ်စေရဘူးတဲ့ ၊ အလိမ္မာအိမ်ပါ လေးဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတာကို ရှာနေဆိုပဲ၊ အဲဒီအချက်လက်နဲ့ လည်း ညီ...သူ့သားကလည်း ငါ့တူမကို စွဲမက် နှ

စံသက်ခဲ့ဖူးလေတော့ မရရအောင်လာပြောနေတာပဲ"

"ကိုရင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ"

"ငါကတော့ သဘောတူပြီးသား မယ်မွေး၊ မင်းစိုးရာဇာကတော်ဖြစ်
ဖို့ ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့ ၊ ပေးစားဖြစ်ရင် ငါက စိန်တစ်ဆင်စာတောင်
လက်ဖွဲ့လိုက်ဦးမယ်"

"ကဲ...ကိုဘိုးမှ င်...ကရော"

"မင်းတို့ ကောင်းသလိုသာ စီမံကြပါ"

နောက်ဆုံး...မနုမေ၏ ဆန္ဒကို တောင်ခံ မေးမြန်းကြသည့် အခါတွင်

...

"အဖေတို့ သဘောပါ၊ အဲဒီလူ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း နှစ်သက်စွဲ
လမ်းပါတယ်"

မနုမေတစ်ယောက် အိပ်မပျော်သည့် ညများက ရှည်ကြာလှပါပြီ၊
ဝမ်းသာခြင်း အဟု နံက နှလုံးအိမ်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ
ရိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် နှလုံးမငြိမ်၍ အိပ် မပျော်နိုင်ခြင်းများ လား။

မမေ့ပါ...တစ်နေ့တာ တွေ့ရသော သူ့ကိုတစ်နှစ်ကျော်ထိ ကြာသည့်
တိုင် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သတိ တရ ရှိနေကြောင်းများကိုလည်း
သူ့ကိုပြန်ပြောပြရပါမည်။ သူ့အမူ သူ့ အပြော သူ့အပြုံးလေးများကို ထာ
ဝရ သိမှတ်မြင်ယောင်နေဆဲ ရှိပါသော်လည်း ...

မမျှော်လင့်ပါ၊ မမျှော်လင့်ဝံ့ပါ။

သည် အဖြစ်မျိုးအထိ သစ္စာရှိစွာ ချစ်တတ်လှသော သူ့ကိုကြည်ညိုစိ
တ်နှင့် ချစ်နေမိသည် ။ မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ချစ်နေမိသည် ပါ။

မနုမေ၏ ပြီးရှင် တက်ကြွနေသော အမူအရာများကြောင့် အမေတို့ အဖေတို့ အားရှိလာကြ သည် ။

"တို့ သမီးလေးစိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနဲ့ အတွင်းဝန်ကလေးက တော် ဖြစ်ရတော့မယ်"

ဟူသော မိဘမေတ္တာများ စွာဖြင့် အဖေကိုယ်တိုင်အိမ်အပြင်အဆင် ကအစ ဝင်ကူ၍ လုပ်ကိုင် ပေးနေရှာသည် ။

"ဦးလှခိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်လေးတင့်တို့ ရောက်လာကြပြီး၊ ချွေးမလောင်းကို ကြည့်ဖို့ ၊ စေ့စပ်ဖို့ ရောက်လာကြတာ"

သွေးခုန်နှုန်းက ခေါင်းသို့တက်ဆောင့်သည် ။ ကိုယ့်ခြေနှင့် ကိုယ်မ လှမ်းနိုင်၊ အမေ့ကို ကိုင်တွဲ ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည် ။

"ဪ...အချောလေးပဲ သားမြင်ရင်လည်း သဘောကျမှာ ပါ"

ဒေါ်ခင်လေးတင့်၏ ဝေဖန်သံကိုကြားရသည် ။ ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း ယောက္ခမလောင် ကြီးများကို မော်၍ မျှ မကြည့်ဝံ့သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ မူ...

"ကျွန်မတို့ ချင်း မြင်ဖူးပြီးကြပါပြီ၊ ဖွင့်ဟခွင့် မရပေမယ့် နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာ တွေ ကူးယှက်ပြီးကြပါပြီရှင်၊ ဒါကြောင့် သာ သူ က မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းခိုင်းတာပေါ့၊ အို... သူလိုက်လာဖို့ ကောင်းပါတယ်"

"သားက အလုပ်ဝင်တာလည်း မကြာလှသေးလို့ မင်္ဂလာဆောင်မှ ပဲ တစ်ခါတည်း ခွင့်ယူပြီး လာတော့မယ်တဲ့ ၊ ခုကိစ္စက လူကြီးချင်းစေ့စပ် ဆွေးနွေးရမယ့် ပြဿနာမို့ သားပါမလာတာကို ခွင့် လွှတ်ကြပါ"

သူ့ဖခင်က တောင်းပန်စကားဆိုသည် ။ မနုမေ၏ အဘစံကလည်း

...

"မောင်တင်အောင်နိုင် ပါမလာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကလေးတွေချင်း ကျေနပ်ကြဖို့ လည်း လိုဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ မင်းကတော်"

"အာ...ဒါတော့စိတ်ချ ဦးဘစ်၊ တင့်တင့်သားက သူ့အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးတဲ့ အခါ မာမီတို့ သဘောကျတာကိုပဲ ယူပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီး သားပါရှင်၊ ဒီလောက် လှပနုနယ်တဲ့ သမီးလေးကို တင့်တင့်သားက မငြင်းတဲ့ အပြင် ဖူးဖူးတောင် မှုတ်ထားဦးမှာ ပါ ရှင့်၊ အဟင်း...ကဲပါ မင်္ဂလာအခမ်း အနားကိစ္စကိုသာ ဆက်လက်ပြီး ပြောကြဆိုကြပါ"

စေ့စပ်ပွဲနေ့က နှစ်ဖက်သော ဂုဏ်သရေရှိမင်းများ အပေးအယူ တည်ကြသည် ။ အချိန်ဆွဲမနေ လိုကြ၊ ရှေ့လတွင် မင်္ဂလာဆောင်ရန် ရက်ကောင်းရက်သာကိုပါ တစ်ခါတည်း ရွေးကြသည် ။ အခါ တော်ပေး ‘ဆရာမြစ်’ကိုပါ ပြေးခေါ်သူကခေါ်၍ မင်္ဂလာ လက်ထပ်ရက်ကို တစ်ပါတည်းသတ်မှတ် ကြပါ၏။

အကျွေးအမွေး ကိစ္စကို သတို့ သမီးဘက်ကခံ၍ အိပ်ရာခမ်းနားကို စိန်ဘရားသားနှင့် ဘုံဘေ ဘားမားတို့ မှ အထက်တန်းအကျဆုံး ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ဖြင့် သတို့ သားဘက်မှ တင်တောင်းကြမည့် အစီအစဉ်များကိုလည်း နှစ်ဖက်စုံညီစွာ သဘောတူကြပါသည် ။

နောက်ဘက်ပိုင်းကမူ ဘီအက်စီ ဘွဲ့ရမင်းစိုးရာဇ၏ သား အတွင်းဝန်ကလေး တစ်ယောက်ကို သမီးကညာ ဆက်သရာ၌ ချောရုံလှရုံနှင့် မပြီးသေး အဘစ်၏ စိန်တစ် ဆင်စာ၊ အဖေနှင့် အဖေမိခင် အဘွားတို့၏ ရွှေထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ငွေသားတစ်သောင်းကျပ်တိတိကိုပါ ထည့်၍ ပေးလိုက်ကြရလေ မည်တည်း။

စေ့စပ်သည့် ရက်နှင့် မင်္ဂလာရက်မြတ် လက်ထပ်မည့် ရက်တို့ က အ

ရက် ၂၀ ကျော်သာကွာ ခြားသည် ။ ဤအတွင်း၌ အဖေ၊ အမေနှင့် အဘ
စံတို့ ကို မနုမေသနား လှပါပြီ။ ကနီနှင့် မုံရွာ ကူးကြ သန်းကြ၊ ပြေးက
လွှားကြ၊ ဝယ်ကြ ချမ်းကြနှင့် အချိန်ပြည့်အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့သည် ။

"အမေတို့ ကိုလည်း သနားလှပါပြီ၊ ဒီအချိန်တွေလည်း လွန်သွားစေ
ချင်လှပြီ၊ သူနဲ့ ပေါင်းရပြီး မှ တနှစ်ကျော်လုံး ငါဘာတွေ ခံစားခဲ့ရတယ်
ဆိုတာ ပြောပြချင်လိုက်တာ၊ သူ့ဘက်ကလည်း ဘယ်လို များ ငါနဲ့ နီးနိုင်
အောင် ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့ရသလဲဆိုတာတွေကိုလည်း သူ့ကိုပြောခိုင်းရ
မယ်။ အချိန် ရယ် မြန်မြန် ကုန်ပါတော့"
